

»Oja, jaz sem pa fant za to!

Oja, plavam po njo!«

Tako zapoje Groga nekoliko skozi nos, in že se hoče izročiti valovom. Ali na pol pota ga ustavi Hero v koritu srdito, rekoč:

»Kam pa ti, nerodnost nerodna? Ali ne vidiš, da sem ravnokar ochedila tamkaj? Alo, takoj nazaj, ti »Jur s pušo« — tam ob vratih ostani ali pa se mi kar izgubi, saj te nihče ne potrebuje. Ali te je kdo klical?«

»Vidiš jo no! Kaj si vender tako pusta z menoj? Meni si pa tako všeč, ti ne veš —«

Oh, trnjeva in trudapolna je bila pot do njenega srca!

Za njegovo prizadevanje se je dekle kaj malo zmenilo.

»Katica, nekaj bi ti rekel,« povzame zopet Groga.

Klečeč v koritu, se vzravna ona pokonci. Svečani glas Kozolov jo je naredil radovedno.

»Veš kaj,« pravi Groga sladko, kakor kak dvornik Ludovika XIV., »Rebeka je našla pri vodnjaku svojega moža, da ni ostala stara devica —«

»Kaj to meni mari?« otrese se Katica ježno.

»Vidiš, le potrpi, ti imaš zdaj tudi z vodo opraviti, pa reci, da ne!«

»Dela mi pa ne boš oponašal!«

V vsakem njenih pogledov se je bliskal: »Pašol!«

»Tega pa ne, to pa rečem. Pa to še ni vse, ampak — ti Katica — veš —«

»No kaj?«

»Le poslušaj me — v leta boš prišla, v leta — zakaj — se — pa — ne možiš?«

Zdaj je bil ogenj v strehi!

(Dalje prihodnjič.)

Tja ne morem!

Kamor jim velí vihar,
Tja oblaki se podijo;
Kamor struga jim velí,
Tja valovi se valijo.

V neizpolnjenih željah
Samo meni je trpeti:
Kamor srce mi velí
Tja ne morem pohiteti!
Trošan.

